

ขุนนางชิงบัลลังก์

簪纓問鼎

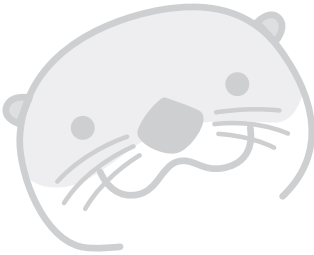
5

อู่เหลี่ยนต้าเสี่ยว

เจียน

Mu Mu Lin

แปล

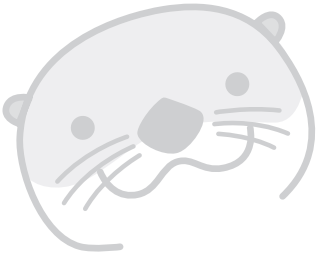

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

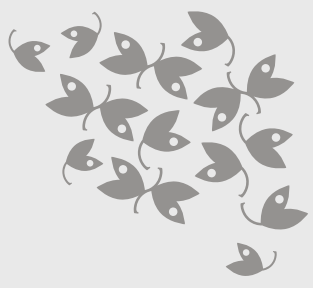
หลังจากเหลียงเฟิงรู้ความในใจของอี่เหยียน ก็อึดอัดตะขิดตะขวงใจเวลาต้องพบหน้า จึงพยายามทำให้เขาตัดใจด้วยการส่งอี่เหยียนไปจีโจว หนึ่งคือเพื่อกลยุทธ์ในการศึก สองคือเพื่อเว้นระยะห่าง

เมื่อราชสำนักได้ข่าว ก็พยายามแย่งให้นายป่าวแตกกันด้วยการแต่งตั้งอี่เหยียนเป็นผู้บัญชาการทหารของมณฑลจีโจว เขาจะรับตำแหน่งที่ร้อนลวกมือนี้ดีหรือไม่ ถ้ารับก็ต้องมาประจำการอยู่ที่จีโจว ต้องอยู่ห่างจากนายท่านที่ตนรัก เรื่องนี้จึงให้เป็นการตัดสินใจของเหลียงเฟิงแล้ว

ถ้าเหลียงเฟิงไม่ให้อี่เหยียนรับตำแหน่ง ก็ดูจะเป็นเจ้านายที่ใจแคบ ไม่อยากเห็นลูกน้องได้ดี เขาควรตัดสินใจอย่างไรดี ติดตามอ่านได้ในเล่มเลยละ

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

ตอนที่ 202

การเจอพระสมัขชาวภูในยุคนั้นนี่ไม่ใช่เรื่องแปลกตาคับ เพราะเดิมที พุทธศาสนาก็แพร่หลายมาจากดินแดนตะวันตกอย่างอินเดีย พาร์เธีย¹ คังจู² ต้ายัวร์จือ³ จึงมักจะมีภิกษุเดินทางไกลมาเพื่อเผยแผ่หลักธรรมทางพุทธศาสนา แต่พุทธศาสนากลับไม่เฟื่องฟูมากพอ ท่ามกลางหมู่อุบาสกจึงเป็นชาวหูเสี้ยนส่วนมาก ดังนั้นหากมีพระสงฆ์ชาวหูปรากฏตัวขึ้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกเลยแม้แต่น้อย

แต่สิ่งที่แปลกคือ คนผู้นี้เป็นพระสงฆ์ที่วัดหวยเอินพามา หรือที่ต้องการขอพบในวันนี้จะเป็นเพราะพระรูปนี้

หลังจากมีความคาดเดาแวบขึ้นมาในหัว เหลียงเฟิงจึงเชิญคนทั้งสองนั่งลง และนำน้ำชามาให้เหมือนยามปกติ แล้วจึงกล่าวว่า “ไม่คิดว่าพระอาจารย์เนี่ยนฝ่า จะมาเยี่ยมเยียนในวันนี้ ข้าเองก็ไม่ได้พบหน้าท่านเจ้าอาวาสนานแล้ว เดิมทีสมควรจะไปนมัสการท่านถึงจะถูกต้อง”

การที่ผู้ว่าการมณฑลถึงกับกล่าวยกย่องเทิดทูนเช่นนี้ออกมาย่อมเป็นการให้หน้ากับวัดหวยเอิน เนี่ยนฝ่าพนมมือกล่าวว่า “ท่านเพิ่งมาถึงเมืองจิ้นหยาง ย่อมมีกิจธุระไม่น้อยที่ต้องดำเนินการ เป็นอาตมาผู้น้อยที่นุ่บ่นบ่น แต่วันนี้มีเรื่อง

¹ จักรวรรดิในอดีต อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอิหร่านในปัจจุบัน

² ดินแดนแถวเอเชียกลางในอดีต อยู่ใกล้กับประเทศอิหร่านในปัจจุบัน

³ ดินแดนแถวเอเชียกลางในอดีต อยู่ใกล้กับประเทศจีนและคาซัคสถานในปัจจุบัน

สำคัญต้องการหารือกับท่าน”

ขณะที่พูดเขาก็เบี่ยงกายไปด้านข้างเล็กน้อยพลางกล่าวแนะนำว่า “ท่านนี้คือพระอาจารย์จู้ฝ่่าต้า เป็นศิษย์ของพระธรรมรักษ์เถระ เพิ่งเดินทางมาจากเมืองฉางอัน”

พระธรรมรักษ์อย่างนั้นหรือ ในเมื่อเขาบิณฑกของอรหันต์แล้ว เหลียงเฟิงก็ไม่อาจมองเมินพุทธศาสนาได้ในยามนี้ ท่านผู้นี้คือพระธรรมรักษ์เถระ พระเถระผู้ใหญ่ที่มีชื่อเสียงที่สุดในยุคราชวงศ์จิ้น บ้านเกิดของเขาอยู่ที่เยว่จื่อ อาศัยอยู่ที่เมืองตุนหวง และได้รับการยกย่องจากพระภิกษุผู้มีชื่อเสียงของอินเดียให้เป็นอาจารย์ เขาติดตามอาจารย์เดินทางไปยังทุกรัฐของดินแดนทางตะวันตกเพื่อเผยแผ่พุทธศาสนา จึงมีความเชี่ยวชาญมากกว่าสามสิบภาษา ในภายหลังจึงพำนักอยู่ในเมืองฉางอันเพื่อแปลพระสูตร สามารถกล่าวได้ว่าเมื่ออยู่เบื้องหน้าพระกุมารชีพ เขาก็เป็นผู้แปลพระสูตรที่เก่งกาจที่สุด ศิษย์ของพระเถระผู้ใหญ่ท่านนั้นเดินทางมายังเมืองจิ้นหยางด้วยเหตุใดกัน

เหลียงเฟิงเผยสีหน้าประหลาดใจออกมาเล็กน้อย “ไม่คิดมาก่อนว่าพระเถระผู้ใหญ่จะมาเยี่ยมเยียน ข้าเสียมารยาทแล้ว ข้าน้อยเพียงได้ยินนามว่าพระธรรมรักษ์เถระแสดงธรรมสั่งสอนศิษย์อยู่ที่เมืองฉางอัน แล้วทำไมพระอาจารย์จู้ฝ่่าต้าถึงเดินทางมายังเมืองจิ้นหยางเล่า”

พระสงฆ์ชาวหูหนานพนมมือ ก่อนจะเอ่ยนามพระพุทธรูปเจ้า “ท่านถามว่าอาตมาเดินทางมาด้วยเหตุอะไร ภายในระยะเวลาครึ่งปี เมืองฉางอันถูกทหารบุกเข้าทำลายหลายครั้งหลายครา วัดสำหรับถวายสักการะของอาตมาเองก็ได้รับผลกระทบจากสงคราม อาตมาจึงคิดลาจากเมืองฉางอัน เพื่อค้นหาสถานที่อื่น”

ถึงแม้จะเป็นชาวหู แต่ลำเนียงของพระรูปนี้ขัดถ้อยขัดคำยิ่งนัก สิ่งทีกล่าวมาเป็นภาษาราชการของเมืองลั่วหยาง และไม่ติดสำเนียงท้องถิ่นของแถบกวนจงเลยแม้แต่น้อย แต่ความหมายของคำพูดนั้นก็กลับไม่เรียบง่ายเช่นนั้น เห็นได้ชัดว่าพระภิกษุรูปนี้คิดจะย้ายมายังเมืองจิ้นหยาง หรือว่าเป็นเพราะชื่อเสียงของอรหันต์ผู้ี้กัน

เป็นดังที่คาดไว้ พระสงฆ์ชาวหูรูปนี้เพียงหยุดชั่วครู่ เมื่อเห็นว่าเหลียงเฟิง

ไม่กล่าวตอบ จึงกล่าวต่อไปว่า “ความหมายของอาตมาคือต้องการจะกลับไปยังบ้านเกิดเมืองตนหวังเพื่อแปลพระสูตรและเผยแผ่ศาสนาต่อไปที่นั่น แต่อาตมาคิดว่าหากจากจงหยวนไปแล้ว ก็จะทำให้กลายเป็นการสูญเสียฐานที่มั่นเดิมในการเผยแผ่พระพุทธศาสนา และไม่ว่าบ้านเมืองจะไม่สงบไปอีกกี่เดือนจึงจะสามารถเดินทางกลับได้ ไม่สู้เปลี่ยนเมืองเพื่อรักษาไฟที่ส่องสว่างนี้ ไม่รู้ว่าท่านจะสามารถรับอุปถัมภ์อาตมาและผู้อื่นได้หรือไม่”

เหลียงเฟิงแล้รังไคร่ครวญอยู่พักหนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า “ขอถามพระเถระว่าทั้งหมดแล้วมีผู้ติดตามกี่ท่าน”

“ไม่ถึงหนึ่งพันคน” จูฝาทักกล่าวตอบเสียงเบา

หนึ่งพันคน และยังเป็นชาวพุทธหนึ่งพันคน ด้วยจำนวนนี้ก็สามารถเปลี่ยนความเชื่อทางศาสนาในเมืองจั้นหยางหรือแม้แต่มณฑลบึงโจวทั้งหมดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากมีผู้ว่าการมณฑลอย่างตนเป็นผู้สนับสนุน

เหลียงเฟิงเล็กคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะถอนหายใจและกล่าวออกมาว่า “ไม่คาดว่าจะมีจำนวนคนมากมายขนาดนี้ เมืองจั้นหยางเองก็ถูกล้อมอยู่หนึ่งปี ทั้งยังมีชาวซงหนู่ฝาดูเหมือนเลือดจืดจางเหี่ยวเฉา เกรงว่าจะไม่เหมาะกับการสร้างหลักปักฐาน”

ดูเหมือนจูฝาท่าจะคาดเดาได้ว่าเหลียงเฟิงต้องการกล่าวอย่างนี้ จึงยิ้มเล็กน้อย “ท่านอาจจะคิดว่าพระสงฆ์และผู้อื่นเป็นภระ แต่ชาวหูและชาวฮั่นในมณฑลบึงโจวอาศัยอยู่ร่วมกัน ไม่น่าจะไม่สามารถใช้ธรรมะเปลี่ยนชาวหูทั้งหมดได้”

แววตาของเหลียงเฟิงคมกริบทันที ความหมายของพระซาวหูชัดเจนเกินไปแล้วว่าเตรียมจะใช้พุทธศาสนาเป็นธงเพื่อเข้าไปลอบสอดแนมในค่ายทหารชาวซงหนู่ มีชาวหูกมากมายนับไม่ถ้วนภายใต้การบัญชาการของหลิวยวน ตำแหน่งของคนเหล่านี้ไม่สูงส่ง เดิมทีก็เป็นเพียงบ่าวและทาสรับใช้ของชาวซงหนู่ หลังจากหลิวยวนก่อตั้งรัฐและเริ่มทำศึกไล่ล่าราชบัลลังก์ พวกเขา ก็ถูกบีบบังคับให้ต้องรบพุ่งอยู่แนวหน้า

ก็เหมือนกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในมณฑลบึงโจวมาสามสิบปี ทำสิบปีหรือแม้แต่ร้อยปี จนถูกชาวฮั่นหลอมรวมไปนานแล้ว เหตุใดพวกเขาจึงต้องต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ของชาวซงหนู่ด้วย คนที่คิดเช่นนี้เกรงว่าน่าจะมีอยู่ไม่น้อย

และถ้าพวกเขาใช้ประโยชน์จากพุทธศาสนา กระทั่งให้जूฝาดำออกหน้าไป เยี่ยมเยียนและติดต่อกับชนเผ่าชาวหูเหล่านี้ ความเป็นไปได้ที่พวกเขาจะกลับมายัง รัฐจิ้นก็มีอยู่ไม่น้อย และหลังจากคนรากหญ้าเหล่านี้หนีออกมาหมด รากฐานเดิม ของชาวซงหนูในรัฐฮั่นก็จะต้องสั่นคลอน เรื่องที่จะยึดครองมณฑลบึงโจวก็จะ กลายเป็นฝันกลางวันไป

นี่คือกลยุทธ์ถอนพินได้กระทุ้ง แต่เสียงเฟิงกลับไม่เหมือนกับขุนนางชาวจีน คนอื่น ๆ เขามีทัศนคติต่อต้านการเหยียดชนชาวหู หรือแม้แต่การกดขี่ข่มเหงทาส หากจัดการกับผู้นำของคนเหล่านี้เหมือนกับเสียงสีในปีนั้น และรวบรวมกลุ่มคน เข้ามา ก่อนจะมอบคำสั่งให้ปฏิบัติตามประเพณีชาวยัน บางทีหลังจากสิบปีหรือ ยี่สิบปีผ่านไป พวกเขา ก็จะเป็นเหมือนกับชาวยันรอบตัว ยึดธรรมเนียมประเพณี เดียวกันและโดนกลืนไปจนหมดสิ้น

เสียงเฟิงเคยทดลองใช้วิธีการอย่างนี้กับกลุ่มชาวเจี่ยของอ้อเหยียนมาแล้ว บรรลุผลไม่แล้ว ผลจากการหลอมรวมอารยธรรมกับเผ่าอื่นนั้นไม่แยแ่เลย

หากพระเจ้าหูตรงหน้าสามารถทำในสิ่งที่กล่าวได้ ย่อมเปลี่ยนได้แม้แต่ โครงสร้างของมณฑลบึงโจว แต่ในทางตรงกันข้าม หากเขาชักนำชาวหูเหล่านั้นมา โดยใช้พุทธศาสนาบังหน้าแล้ว จะดำเนินอย่างไรต่อไปดี

สีหน้าของเสียงเฟิงเคร่งขรึม “สิ่งที่พระอาจารย์กล่าวว่าจะดำเนินการ ได้จริง แต่หากเกิดเรื่องอย่างเจ้อหรง⁴ มณฑลสวี่โจวเล่า”

ผู้ที่มีความรู้ในเรื่องของชาวยันอย่างลึกซึ้งและเผยแผ่พระธรรมคำสั่งสอน ย่อมเข้าใจประวัติศาสตร์ เจ้อหรงคือตัวอย่างที่ไม่ดีซึ่งถูกจารึกอยู่ในประวัติศาสตร์

เจ้อหรงเป็นชายชาวยันในยุคสามก๊กตอนปลาย เขาละทิ้งทรัพย์สินสมบัติและ ทุ่มเทให้กับความเชื่อในพุทธศาสนา ตอนที่กบฏโพกผ้าเหลืองลุกฮือ เขาก็นำ ชาวบ้านหลายร้อยคนเข้าไปพึ่งพาเถาเซี่ยนในมณฑลสวี่โจว เถาเซี่ยนชื่นชมความ สามารถของเขา ในขณะที่เดียวกันก็มีความรู้สึกที่ดีต่อพุทธศาสนา จึงมอบหน้าที่ เก็บภาษีด้านคมนาคมของเมืองกว้างหลิง เมืองเซี่ยพี และเมืองเฟิง ทั้งสามเมือง

---

⁴บุรุษที่มีความเลื่อมใสในพุทธศาสนา มีชีวิตอยู่ในยุคราชวงศ์ฮั่นตอนปลาย เขาสร้างพุทธศาสนสถาน ในมณฑลสวี่โจวไว้มากมายจนเป็นรากฐานของพุทธศาสนาในจีน

ให้กับเจ้าทรง ไม่คิดว่าคนผู้นี้จะสร้างวัดพุทธในเมืองเซียพี ซ่อมแซมพระพุทธรูป และยังจัดงานชุมนุมเพื่อสร้างน้ำพระพุทธรูปอย่างยิ่งใหญ่ รูปปั้นพระพุทธรูปถูก ทาสีทอง คนนับพันพากันสวดมนต์ เป็นงานเลี้ยงที่สร้างความรื่นเริงไปหลายสิบลิ หรือแม้แต่ยกเลิกการเก็บภาษีและละเว้นการเกณฑ์แรงงานสำหรับผู้ที่มิจิตศรัทธา เพื่อให้คนนับถือพุทธศาสนามากขึ้น ส่งผลให้พุทธศาสนาในเซียพีหรือแม้แต่ มณฑลสวี่โจวเจริญรุ่งเรืองยิ่งนัก

แต่คนเช่นนี้ก็เป็นอันธพาลอำมหิตอย่างยิ่งเช่นกัน หลังจากถูกผู้คนใน มณฑลสวี่โจวเกลียดชังจนต้องหลบหนีด้วยความหวาดกลัว เขาก็สังหารเจ้าเมือง กว่างหลิงและเจ้าเมืองอวีจางที่รับเขาเข้าไปดูแลจนตายตกไปตามกัน และยึดครอง อำนาจฉื่อ ทั้งยังคงเผยแพร่พุทธศาสนาต่อไป สุดท้ายแล้วเขาก็ถูกผู้ว่าการมณฑล หยางโจวพิชิต และถูกสังหารโดยชาวบ้านในหมู่บ้าน

ผู้ที่มีความขัดแย้งกันอย่างสุดขั้วเช่นนี้ได้ทิ้งรอยจารไว้บนหน้าประวัติศาสตร์ สามารถกล่าวได้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพุทธศาสนาในโลกยุคหลังล้วนได้รับ มาจากเขา เขาเป็นพุทธศาสนิกชนหรือไม่ ย่อมไม่มีผู้ใดปฏิเสธ แต่ผู้ที่นับถือ ศาสนาพุทธบ้างก็ไม่ใช่คนดี ก็เหมือนกับเรื่องจางเจียวที่สร้างเส้นทางไท่ผิง เขา เป็นคนทำงานละเอียดรอบคอบ แต่มีความทะเยอทะยานมากเกินไป แทนที่ ศาสนาจะทำให้เขาเป็นคนดี ในทางตรงกันข้าม กลับเร่งให้คนธรรมดาดูอย่างเขา กลายเป็นปีศาจเป็นอันธพาล และควบคุมเหล่าศิษย์เพื่อแสวงหาผลประโยชน์

คำพูดนี้แทงใจอยู่บ้าง แต่สีหน้าของจู่ฝาดำยังคงนิ่งเฉย “อาตมาและผู้อื่น มุ่งหน้ามาเพื่อขอพึ่งพิงท่าน เป็นเพราะชื่อเสียงทางพุทธของท่าน ‘จินกั๊งจิง’ ตำรา จากความผันผวนที่ศรัทธาพันลึกก็สมควรจะเผยแพร่ออกไป หากไม่มีชื่อเสียง อันยิ่งใหญ่ของท่านแล้ว เกรงว่าอาตมาคงไม่อาจนำพาชาวหูต้งหมดกลับมา ราบใช้ได้”

นี่เป็นการกล่าวยอมรับสถานะอรหันต์ของเหลียงเฟิงแบบอ้อมๆ นอกจาก มีวัดหวยเอนคอยหนุหลังแล้ว ศิษย์ของพระธรรมรักษ์จะสามารถมายืนอยู่ทาง เขาได้หรือ แต่ด้วยสถานะชั้นหนึ่งแบบนี้จะกลายเป็นประโยชน์กับพุทธศาสนิกชน อย่างพวกตน ยิ่งอิทธิพลของเหลียงเฟิงเข้มแข็งขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งกลายเป็นผลดี ต่อการเผยแพร่ศาสนาของพวกเขาเท่านั้น

เหมือนดั่งกิ่งไม้ที่เกาะเกี่ยวต้นไม้ใหญ่ และหยั่งรากลงไปโดยไม่รู้สึกตัว คอยฉกฉวยสารอาหารมาหล่อเลี้ยงตนเองให้แข็งแรง

สำหรับผู้ที่มีความศรัทธาอย่างแท้จริงหรือผู้ที่แสวงหาความสำเร็จในยศนี้ ก็เป็นอีกหนทางหนึ่งซึ่งไม่เลวเลย แต่เหลือยงเพิงไม้ไผ่คนในประเภทใดประเภทหนึ่งเสียด้วย

เหลือยงเพิงเคาะนิ้วลงบนโต๊ะเบา ๆ สองครั้ง แล้วจึงเปิดปากในที่สุด “พระธรรมคำสอนเป็นสิ่งที่ดี แต่ข้าเห็นว่าพระสงฆ์ไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับทางโลก เพียงแค่ถือศีล ออกบวชถึงจะสามารถเข้าใจหลักธรรมคำสอนได้ การจะเป็นพระสงฆ์ที่แท้จริงนั้นไม่ใช่เพียงการปลงผมออกบวช แต่ต้องเรียนรู้อริยธรรม และเข้าใจหลักคำสอนให้กระจ่างจึงจะสามารถกลายเป็นพระสงฆ์ได้ หากไม่มีใจแน่วแน่จนละทิ้งสิ่งภายนอกได้ แล้วจะสามารถบรรลุผลแห่งพุทธศาสนาได้อย่างไร”

หัวข้อสนทนาถูกเปลี่ยนไปอย่างงง ๆ ด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติยิ่ง คือของจุ่มฝ่าตำขมวดเข้าหากันเล็กน้อย นี่หมายความว่าผู้ว่าการมณฑลบึงโจวเบื้องหน้าผู้นี้เตรียมจะควบคุมวัดพุทธกับพระสงฆ์อย่างนั้นหรือ เหตุที่พุทธศาสนาเกรียงไกรขึ้นมา เป็นเพราะหลักธรรมของมันเรียบง่าย ทำให้ผู้คนไม่น้อยเข้ามานับถือพุทธศาสนา บางคนต้องการหลีกเลี่ยงจากการเกณฑ์ทหารและการเก็บภาษี หากมีคุณสมบัติพอที่จะเป็นพระสงฆ์ ก็ต้องให้ทางการตรวจสอบก่อนจะขึ้นทะเบียน ในหนังสือเหมือนกับทะเบียนราษฎร และการละทิ้งเรื่องทางโลกเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะพระภิกษุไม่อาจเป็นขุนนางได้ และไม่สามารถครอบครองที่ดิน มิเช่นนั้น จะไม่สามารถบรรลุนิพพานได้อย่างแท้จริง

จุ่มฝ่าตำเป็นผู้มีใจทะเยอทะยานผู้หนึ่ง ไม่เหมือนกับอาจารย์กับศิษย์พี่ของเขาที่ทุ่มเทกายใจให้กับการเผยแผ่หลักธรรม แทนที่จะคัดพระสูตรและเผยแผ่คำสั่งสอน เขาหวังว่าพุทธศาสนาจะมีผู้สนับสนุนที่แข็งแกร่งสักคน เหมือนอย่างลัทธิเต๋าซึ่งกลายเป็นที่แพร่หลายด้วยการถกอภิปรายคำสอนอันลึกซึ้ง แต่การจะบรรลุเป้าหมายนี้ เพียงแค่ตนผู้เดียวคงไม่อาจทำได้สำเร็จ เมื่อเป็นเช่นนี้ เขาจึงต้องหาผู้สนับสนุนที่สามารถพึ่งพิงได้ ผู้ที่เลื่อมใสในพุทธศาสนา และยังเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จอีกด้วย

กล่าวตามหลักเหตุผลแล้ว เขาสมควรเลือกหลิวยวน ชาวซงหนุเดิมที่ก็เป็นชาวหู และพวกเขาส่วนมากนั้นศรัทธาในพุทธศาสนา หากได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองรัฐอื่นแล้ว พุทธศาสนาย่อมจะเจริญรุ่งเรืองได้แน่ แต่รัฐอื่นจะสามารถช่วงชิงได้หรือไม่ หรือ ถึงแม้ว่าจะเป็นชาวหูเหมือนกัน แต่जूฝาดำกลับไม่คิดเช่นนั้น ดินแดนจหยวนนี้ รัฐที่ใหญ่โตโอ้อ่านี้ สุดท้ายแล้วก็ต้องกลับมาอยู่ในมือเจ้าของ เหมือนกับราชวงศ์ต้าฉิน ราชวงศ์ต้าฮั่น และราชวงศ์ต้าจิ้น ในวันนี้ได้ส่งต่อคบเพลิงกันจากรุ่นสู่รุ่น ดังนั้นการเข้าไปพึ่งพิงผู้ปกครองชาวหูชั่วคราวชั่วคราว ไม่แน่ว่าพุทธศาสนาอาจจะถูกทำลายลงไปพร้อมกับราชสำนักอันภายในระยะเวลาไม่นาน

แต่ผู้ว่าการมณฑลบึงโจวที่ได้รับการแต่งตั้งมาใหม่ผู้นี้ยอมเป็นผู้ที่มีความสามารถผู้หนึ่ง ตอนที่เขาได้รับการต้อนรับอันยิ่งใหญ่จากฝูงชน เขาก็ตัดสินใจได้ในทันที เหลียงจือชี่ผู้นี้สามารถพึ่งพิงได้ และเป็นผู้ที่สามารถส่งเสริมพุทธศาสนาได้แน่

แต่เมื่อหายไพบหมดหน้าตักแล้ว อีกฝ่ายก็ยังคงไม่ทันท่วงที ในทางตรงกันข้าม กลับขีดเส้นกันเพื่อแบ่งแยก นี่หมายความว่าอย่างไร จะร่วมมือหรือไม่กัน

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง จูฝาดำจึงกล่าวสรุปออกมาว่า “สิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นถูกต้อง ไม่ว่าจะอย่างไรราชวงศ์ต้าจิ้นก็ไม่ใช่แดนพุทธ มณฑลบึงโจวก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงมาเป็นของพุทธได้โดยง่าย”

ไม่ใช่แดนพุทธสี่ค่านี้อธิบายความหมายได้ทั้งหมดแล้ว พุทธศาสนาไม่ใช่ศาสนาที่ก้าวร้าวรุนแรง ไม่ว่าจะบ้านเมืองใดที่นับถือพุทธศาสนาทุกชนชั้นล้วนพ่ายแพ้ย่อยยับภายใต้ฝ่าเท้าของผู้รุกราน ฮองเต้ก๊วยซวงผู้หยิ่งผยองในตอนแรกเริ่มก็เป็นเช่นนั้น ระบบกฎหมายของราชวงศ์ต้าจิ้นคือระบบของขงจื้อ ภูมิประเทศของมณฑลบึงโจวทำให้เหลียงเฟิงไม่อาจวางมือจากสงครามได้ ทั้งต้องเข้าร่วมศึก ต้องเก็บภาษี และต้องมีกำลังคน แต่ละอย่างนี้ล้วนหมายความว่าโครงสร้างอย่าง ‘แดนพุทธ’ ไม่อาจดำรงอยู่ได้ เขายินดีให้พระสงฆ์เข้าเพื่อเผยแผ่พุทธศาสนา แต่ต้องควบคุมเงื่อนไขในการออกบวชจึงจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้

นี่คือการถอนพินใต้กระโถ และเป็นวิธีการควบคุมไม่ให้ศาสนาแผ่อิทธิพล มากเกินไป แต่วิธีการนี้ยังมีข้อจำกัด ในขณะที่เดียวกันก็แสดงให้เห็นถึงการยอมรับ จากทางการ และนี่คือสิ่งที่จู่ฝ่าต่อต้านการ เขาไม่เคยคาดหวังมาก่อนว่าจะประสบ ผลสำเร็จภายในชั่วข้ามคืน

คิดไม่ถึงว่าพระชาวหูผู้นี้จะกล่าวสิ่งนี้ออกมาอย่างง่ายดาย เหลียงเฟิงเผย รอยยิ้มบนใบหน้าจาง ๆ “พระอาจารย์ช่างมีเหตุผล สมกับเป็นศิษย์ของพระเถระ หากสิ่งที่พระอาจารย์กล่าวเป็นเรื่องจริง ข้าย่อมต้องต้อนรับผู้มีความเชื่อเข้ามาเพื่อ ขจัดภัยและอวยพรให้กับประชาชนในเมืองจินหยางแน่นอน”

นี่ก็เป็นเงื่อนไขข้อที่สอง เริ่มจากให้ชาวหูกลมกลืนกันไปก่อน แล้วจึง ค่อยหาหรือถึงเรื่องอื่น จู่ฝ่าจะไม่เข้าใจความหมายของเหลียงเฟิงได้อย่างไร เขาพนมมือขึ้น “ท่านช่างมีเมตตา อาตมาจะพยายามอย่างสุดความสามารถ”

นี่คือข้อดีของการสนทนากับผู้ที่เฉลียวฉลาด สิ่งที่ต้องกล่าวก็กล่าวจบแล้ว จู่ฝ่าต่างจึงลุกขึ้นและขอตัวกลับโดยไม่รีรอ เนียนฝ่าเองก็ลุกขึ้นเช่นกัน แต่ก่อน ที่เขาจะขยับเท้า ก็ได้ยินเหลียงเฟิงกล่าว “พระอาจารย์เนียนฝ่ารอก่อน ข้ามี คำพูดต้องการจะฝากท่านไปบอกท่านเจ้าอาวาส”

เรื่องนี้ไม่ใช่สิ่งที่จู่ฝ่าจะสามารถรับฟังได้ เขาจึงถอนตัวออกไปจาก ห้องหนังสือก่อนอย่างว่องไว เนียนฝ่าค้อมศีรษะพลางกล่าว “ขอถามว่าท่าน มีสิ่งใดต้องการจะบอกกล่าว”

เหลียงเฟิงยิ้มเล็กน้อย “เพียงต้องการจะถามท่านเจ้าอาวาสว่า หาก พระธรรมรักษ์เถระมาถึงยังเมืองจินหยางแล้ว จะให้ท่านพำนักอยู่ที่ไหนกัน”

เนียนฝ่าเผยรอยยิ้มบนใบหน้าเล็กน้อย “สิ่งนี้ท่านอาจารย์สั่งการไว้ก่อน แล้ว ย่อมต้องให้พักอยู่ในวัดหวยเอิน”

คำพูดนี้เปิดเผยข้อมูลออกมามากพอแล้ว ภิกษุชรามีฐานะอะไร พระ- ธรรมรักษ์เล่ามีฐานะอะไร หากผู้ยิ่งใหญ่อย่างนี้เดินทางมายังเมืองจินหยาง เกรงว่า วัดหวยเอินคงจะกอดตันไม่น้อย โดยเฉพาะเรื่องที่วัดหวยเอินปฏิบัติตามหลัก มหายาน และพระธรรมรักษ์คือผู้แปลคัมภีร์มหายานจำนวนมาก ภายใต้ สถานการณ์เช่นนี้ จะจัดการลำดับความสำคัญอย่างไร

ไม่คาดที่ภิกษุชราไม่เพียงจะเป็นนายหน้าให้กับพระสงฆ์ชาวหู แต่ยังให้

พวกเขาพำนักอยู่ในวัดหวยเอินอีกด้วย ไม่เกรงกลัวว่าจะพบเข้ากับเรื่องนกพิราบ
ครองรังนกทางเขนเลยหรือ

และคำตอบของเนี่ยนฝ่าก็สะท้อนให้เห็นถึงที่ท่าของภิกษุชราออกมา เขา
ไม่กลัว

หรือสามารถกล่าวได้ว่า ภิกษุชราคิดจะหาผลประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลง
นี้ มีแผนการที่จะกลืนกินและดึงดูตผู้ติดตามนับพัน หรือแม้แต่พระธรรมรักษ
ให้เข้าสู่ระบบของวัดหวยเอิน

และคำตอบนี้ก็แสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่า พระสงฆ์ทั้งสองกลุ่มนี้
ไม่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

นี่ต่างหากที่เป็นคำตอบซึ่งเหลือยงเพียงต้องการมากที่สุด หากพระสงฆ์ทั้งสอง
ฝ่ายเห็นพ้องต้องกันแล้ว ถ้าอย่างนั้นเขาคงต้องกังวลว่าอิทธิพลของศาสนา
จะมีมากเกินไป แต่หากระหว่างพระสงฆ์ทั้งสองฝ่ายเกิดข้อขัดแย้งกัน เช่นนั้น
เหลือยงเพียงในฐานะคนกลางระหว่างทั้งสองฝ่ายก็ยังคงเป็น ‘อรหันต์’ ที่ทั้งคู่ต่าง
ยอมรับ ด้วยเหตุนี้เขาก็จะสามารถควบคุมและสร้างสมดุลได้อย่างแท้จริง

ไม่แปลกใจเลยที่ภิกษุชราจะลงแรงให้เขาเข้ามาในเมืองจินหยางได้อย่าง
อลังการ ไม่ต้องสงสัยว่าทำไมเนี่ยนฝ่าถึงพาจู้ฝ่าตามมาให้ตนชกโยตั้งแต่วันแรก
ที่รับตำแหน่งผู้ว่าการมณฑล นี่คือวัดหวยเอินลงแรงมากขึ้น เพื่อแสดงให้เห็น
ถึงความรักดี หากตนไม่ถาม เกรงว่าอีกฝ่ายย่อมต้องแสดงความนัยออกมา
ครั้งหนึ่งเพื่อให้ตนวางใจ

ที่จริงแล้วเหลือยงเพียงไม่เกรงกลัวคนมีใจทะเยอทะยาน トラบใดที่ความ
ทะเยอทะยานแสดงออกมาอย่างเหมาะสม เขาก็ย่อมหาหนทางควบคุมได้ และ
พระสงฆ์ที่เขาเผชิญหน้าอยู่หลายรูปนี้ล้วนมีความเห็นอกเห็นใจและฉลาด
หลักแหลม

เหลือยงเพียงผงกศีรษะพร้อมยิ้มออกมาเล็กน้อย “ทางด้านนั้นต้องลำบาก
เจ้าอาวาสแล้ว วันหน้าหากมีเวลาว่าง ข้าจะไปเยี่ยมเยียนเพื่อรับฟังคำสอน
อีกครั้ง”

เนี่ยนฝ่ากล่าวขอบคุณอีกครั้ง ก่อนจะถอยออกไปด้วยความนอบน้อม
อีกด้านหนึ่ง ตัวนชินถอนหายใจยาว “นายท่านต้องการใช้พุทธศาสนา

จริงหรือ”

ที่จริงแล้วนี่เป็นการเปลี่ยนแปลงสถานภาพครั้งสำคัญ หลังจากตั้งธงก็จะไม่ใช่สถานการณ์อย่างการยึดชื่อออร์ทอดอกซ์เหมือนในตอนนี้อีกแล้ว

“สามารถใช้ได้ทั้งพุทธศาสนา เต๋า และขงจื้อ ขอเพียงใช้งานทั้งสามความเชื่อได้อย่างเหมาะสม” เหลียงเฟิงเองก็นับว่าครุ่นคิดจนกระจ่างแล้ว โลกในยุคนี้ยังไม่เจริญนัก แม้แต่นักปราชญ์ขงจื้อที่อ่านคัมภีร์บทวิมาภามากมายก็เพียงมองทุกสิ่งในโลกนี้ด้วยสายตาของขงจื้อ มนุษย์สวรรค์รวมเป็นหนึ่งในกับพุทธศาสนา แตกต่างกันได้ สำหรับนักปราชญ์ขงจื้อล้วนเป็นชนชั้นนี้ ยังไม่กล่าวถึงเหล่าชาวบ้านทั่วไปที่ไม่รู้หนังสือมากนัก

ในโลกยุคนี้ไม่อาจให้ความสำคัญกับวิทยาศาสตร์และความจริง ในทางตรงกันข้าม ศาสนาต่างหากที่เป็นสิ่งสำคัญอย่างแท้จริง ถ้าอย่างนั้นการควบคุมศาสนาย่อมทำให้ชนไร่อารยะเจริญก้าวหน้าขึ้นได้ ขอเพียงผสมผสานศาสนาเข้าไปในองค์ความรู้ย่อมนำพาความสงบสุขมาให้ประชาชนได้

สิ่งนี้เหมือนกับกรมการศาสนาในโลกยุคหลัง บนเปลือกนอก ทุกศาสนาต่างสอนถึงความอิสระเท่าเทียม แต่ในเนื้อแท้คือการควบคุมให้เป็นหนึ่งเดียวภายใต้การปกครอง แต่ในยุคโบราณไม่เป็นเช่นนั้น สถานการณ์ในประเทศจีนนั้นพิเศษกว่าที่อื่น ไม่ว่าศาสนาไหนจะถือกำเนิดขึ้นมาก็ไม่อาจเทียบได้กับความเชื่อในขงจื้อที่แพร่หลายอยู่ในสังคม การถกอภิปรายถึงเรื่องการมองโลกและหลักการต่าง ๆ สุดท้ายแล้วก็ต้องดูว่ากำปั้นของใครแข็งแกร่งกว่ากัน หรือจะกล่าวว่าสามารถปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยได้ดีเท่านั้น

ถึงแม้จะเป็นตัวนชิน แต่เมื่อได้ยินเรื่องนี้ก็ทำให้ใจของเขาสั่นไหว แต่เขาต้องกล่าวว่าความสุขุมและเฉียบคมเช่นนี้ยังดีกว่าความเลอะเลือน

“หากพระชาวยุโรปนั้นสามารถทำให้ชาวฮูยกายใต้ปกครองของชาวซ่งหนูเคลื่อนไหวได้จริง ย่อมเป็นเรื่องดี” ในที่สุดตัวนชินก็กล่าวออกมาเสียงเบา

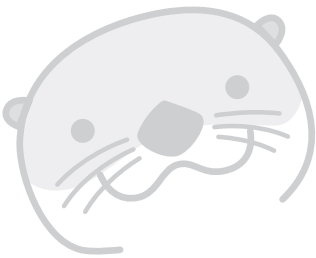
ใช่แล้ว ไม่ว่าจะเมื่อไหร่ การลดทอนขุมกำลังของอีกฝ่ายและขยายอิทธิพลของฝ่ายตนล้วนเป็นเรื่องดี หลังจากการรับมือกับกบฏจู่เอ๋อมาหนึ่งวัน เหลียงเฟิงจึงนวดขมับด้วยความอ่อนล้า “ได้แต่หวังว่าจู่ฝาดำผู้นั้นจะมีความ

สามารถเหมือนชูฉิน⁵ กับจางอี่⁶ แล้ว”

เมื่อเห็นสีหน้าชาวซีตของเหลียงเฟิง ตัวฉินก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกกังวลขึ้นมา นิดหน่อย “นายท่านเดินทางมาเหน็ดเหนื่อยตลอดทาง ทั้งลำบากกายและลำบากใจ อย่าได้ทำร้ายร่างกายตนเองอีกเลย ควรรีบไปพักผ่อนดีกว่า หรือจะให้ข้าน้อยไปตามตัวเจียงจี้เอินมา”

เหลียงเฟิงกลับเงยป้ไปครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้า “ไม่ต้องเรียกจี้เอินเรียก... บัวหยวนมากก็แล้วกัน”

หากเรียกอี่เหยียนมา แปะถึงเค้าจากลึบส่วนยอมเป็นกิจธุระ อย่งไร ก็ตาม ตัวฉินจะทำอะไรได้ เขาจึงถอนหายใจออกมาเสียงเบา และถอยออกไปเงียบๆ

ทดลองอ่าน

⁵ ที่ปรึกษาทางการเมืองในยุคชุนชิวจ้านกว๋อ

⁶ ที่ปรึกษาคนสำคัญของรัฐฉินในยุคชุนชิวจ้านกว๋อ

ตอนที่ 203

อู่เหยียนกำลังจัดระเบียบการสู้รบกันในสวนผู้ว่าการบณฑลใหม่ สงครามที่เลื่องลือก่อนหน้านี้ ทำให้กลุ่มทหารองครักษ์ล้มตายไปเกินครึ่ง เมื่อคนคุ้มกันผู้ภักดีที่ได้รับการคัดเลือกมาอย่างรอบคอบจากจวนตระกูลเหลียงเหล่านี้นต้องมาบาดเจ็บล้มตาย ทำให้มีจำนวนไม่เพียงพอต่อการรักษาความปลอดภัย ตอนนี้จึงต้องเลื่อนตำแหน่งคนจากกองทัพมาแทน ถึงแม้จะมีความซื่อสัตย์และภักดี มีทักษะศิลปะป้องกันตัวยอดเยี่ยม แต่ยังต้องทุ่มเทฝึกฝนอีกสักกระยะ เพื่อให้พวกเขาสามารถเปลี่ยนจากทหารมาเป็นองครักษ์ได้อย่างเหมาะสม

อู่เหยียนรับหน้าที่ฝึกฝนคนเหล่านี้ด้วยตนเองเหมือนก่อน จะจัดเตรียมบ้อมรักษาการณ์หมิงอย่างไร จะเตรียมการองครักษ์ลับอย่างไร แล้วยังมีความตื่นตัวและระเบียบวินัยอีก นี่เป็นครั้งแรกที่มาয়เมืองจิ้นหยาง ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องดำเนินการให้สมบูรณ์แบบ อู่เหยียนไม่ลืมเรื่องที่หวังจวินสั่งทหารเหอเหยียน หากเกิดความขัดแย้งกับผู้บัญชาการทหารแห่งมณฑลบึงโจวในอนาคตขึ้นมาจริง ๆ เขาจะทำให้คนผู้นั้นรู้ว่าแท้จริงแล้วกองทหารจวนตระกูลเหลียงมีความแข็งแกร่งเพียงใด

แต่พอได้ยินว่าถูกเรียกพบ ใจของอู่เหยียนพลันเต้นกระหน่ำ เขากำมือแน่นเพื่อข่มความกระสับกระส่ายในใจทันที การเรียกพบในยามนี้ย่อมต้องเป็นเรื่องจิจูระ เพิ่งมาถึงเมืองจิ้นหยางยังไม่รู้ว่ามีความหมายเพียงไรให้กังวลใจ ยังจะมีเวลามาสนใจเรื่องอื่นอีกหรือ

เมื่อสงบใจแล้ว อี้เหยียนจึงติดตามบ่าวรับใช้มาจนถึงหน้าห้องหนังสือ หลังจากถ่ายทอดคำพูดแล้ว จึงก้าวเข้าไปในห้อง

ในห้องหนังสือ เหลียงเฟิงกำลังนั่งกุมหน้าผากอยู่ที่โต๊ะหนังสือ พลังกล่าวออกมาโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมา “บ่าวห่วยมาแล้วหรือ นั่งลงสิ”

ขบวนรถออกเดินทางตั้งแต่เช้าตรู่ จนตอนนี้พระอาทิตย์ใกล้จะตกดินแล้ว เดินทางด้วยรถม้าก็ว่าเหนื่อยแล้ว ยังต้องขึ้นรถม้าสี่เชือกเข้าเมืองมาอีก หลังจากนั้นก็ต้องรับมือกับขุนนางของเมืองจินหยางจนไม่ได้พักผ่อน นี่เป็นเรื่องหนักหนาเกินไป สำหรับร่างกายของนายท่าน ริมฝีปากของอี้เหยียนขยับครึ่งหนึ่ง แต่ไม่เปิดปากออกมาในท้ายที่สุด เพียงแต่นั่งสงบนิ่งอยู่หน้าโต๊ะหนังสือ

“จัดการกองกำลังทหารไว้อย่างไรบ้าง” เหลียงเฟิงเอ่ยถาม

“ให้พักที่ค่ายทหารในเมืองซัวคราวขอรับ” อี้เหยียนกล่าว

กำลังคนสองพันนายไม่อาจจัดการแบบขอไปทีได้ แต่ค่ายทหารเองก็ไม่ใช่สถานที่ที่ดีนัก ทหารที่เหลียงเฟิงพามาด้วยล้วนเป็นกองกำลังส่วนตัว เพียงพักผ่อนชั่วคราวยังไม่เป็นไร แต่หลังจากนี้จำเป็นต้องสร้างค่ายทหารของตนเอง ในเมื่อทหารรักษาการณ์ล้วนอยู่ในกำมือของผู้บัญชาการทหารแห่งมณฑลบึงโจวคนใหม่ เรื่องสถานที่ตั้งค่ายทหารจึงเป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญแล้ว

เหลียงเฟิงผงกศีรษะ “วันพรุ่งนี้ข้าจะเรียกแม่ทัพเพื่อนยามพบ ข้าต้องการให้เจ้าอยู่ด้วย”

“นายท่านต้องการใช้งานลิ่งหูเซ็งงั้นหรือ” อี้เหยียนเอ่ยถาม

“ไม่ผิด ลิ่งหูเซ็งมีตำแหน่งสูงส่งและยังเป็นสกุลที่มีอิทธิพลในมณฑลบึงโจว เขาจึงต้องใส่ใจความไม่สงบในมณฑลให้มาก ก่อนที่ผู้บัญชาการทหารคนใหม่จะมาถึง ข้าจะต้องผ่านด่านเหล่าทหารในกองทัพเพื่อที่จะสามารถใช้งานกองทัพในมณฑลบึงโจวได้...”

เหลียงเฟิงยังไม่ทันกล่าวจบ อี้เหยียนก็กล่าวขัดขึ้นมาว่า “เปลี่ยนแปลงกระบวนทัพ ดึงอริสลับพล จนศัตรูวางใจ ค่อยไขว่คว้าโอกาส เข้ากวาดล้างโจมดี”

จู่ๆ เสียงของเหลียงเฟิงก็หยุดลงกะทันหัน อี้เหยียนจึงหันมามองผู้เป็นนายด่านหน้าด้วยนัยน์ตาสีฟ้าอมเทาที่ดูราวกับบึงน้ำลึก

เหลียงเฟิงพลันหลุบตาลงภายในพริบตา “การลักขโมยเปลี่ยนเส้า¹นี้ไม่เลว”
สิ่งที่ทั้งสองคนกล่าวล้วนเป็นกลยุทธ์ลึกลับขโมยเปลี่ยนเส้าจาก ‘ตำราสามสิบหก
กลยุทธ์’² กลยุทธ์นี้เดิมที่ตั้งใจจะใช้เพื่อกำกับกองทัพพันธมิตรและฉวยโอกาส
กลืนกิน ใน ‘กลยุทธ์ร่วมรบ’ เป็นทั้งอุบายทางการเมืองและยังเป็นกุศโลบาย แม้
ไม่นับว่ายิ่งใหญ่มีคุณธรรม แต่ก็เหมาะสมกับสถานการณ์ตรงหน้ามาก

เหลียงเฟิงรู้ อี้เหยียนเองก็ต้องรู้เช่นกัน เพียงแต่ในโลกนี้ไม่มีบุคคล
ที่สามซึ่งเข้าใจในความหมายที่แท้จริงของคำพูดนี้อีกแล้ว เป็นเพราะ ‘ตำรา
สามสิบหกกลยุทธ์’ ยังไม่ใช่สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นในยุคนี้

ตอนที่เหลียงเฟิงเพิ่งมายังโลกใบนี้ เขาป่วยหนักเกือบเอาชีวิตไม่รอด
อ่อนแอไร้เรี่ยวแรง ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนจะห่างไกลออกไป และร่างกายที่อาศัย
อยู่นี้ก็มีความทรงจำขาดหายไปปะติดปะต่อ เหมือนกับคนตาบอดผู้หนึ่งที่ได้
แค่เดินโซซัดโซเซ และมีเพียงอี้เหยียนผู้เดียวที่เป็นสหายให้เขาสามารถระบาย
ความในใจได้ตามต้องการ

เพราะเขาเป็นชาวเจี๋ย เพราะเขาไม่รู้อักษรและไม่รู้หนังสือ เพราะเขาไม่รู้
เกี่ยวกับ ‘เหลียงเฟิง’ ผู้ นั้น เด็กคนนี้เหมือนกับลูกไก่ที่ติดตามมารดา ซึมซับและ
เชื่อฟังทุกคำสั่งสอน กลายเป็นบุคคลอย่างที่ตนคาดหวัง

เขาสอนอี้เหยียนไปหลายเรื่อง ตั้งแต่การฝึกฝนกองทัพไปจนถึง ‘ตำรา
จี๋เซี่ยวซิน’³ จากการสร้างกองกำลังไปจนถึง ‘ตำราสามสิบหกกลยุทธ์’ ทั้งยังมีตำรา
ประวัติศาสตร์และตำราพิชัยสงครามอีกมากมาย ในขณะที่สั่งสอนอีกฝ่าย เขาเอง
ก็ได้เรียนรู้ที่จะทำตนให้กลมกลืนไปกับยุคสมัยนี้ทีละเล็กละน้อย

สำหรับคนที่รู้ความสามารถทำได้เพียงนั่งเอออระเหยอยู่ในห้องแล้วนั้น
สิ่งนี้มีความสำคัญเกินกว่าที่ใครจะคาดคิด และในยามนี้ดูเหมือนว่าตนจะไม่ต้อง
รดน้ำพรวนดินอีกแล้ว ทว่าคนผู้นั้นกลับสลักอยู่ในความทรงจำของตนไป
ตลอดกาล อี้เหยียนเข้าใจความหมายในคำพูดของเขา จึงสามารถตอบทสนทนา

¹ ใช้กลอุบายในการนำของเทียมมาแทนที่ของจริง

² ตำราสามสิบหกกลยุทธ์ ซึ่งบันทึกกลยุทธ์ต่าง ๆ ที่มีชื่อเสียงไว้

³ ตำราทางทหาร เขียนโดยแม่ทัพพิณแห่งราชวงศ์หมิง

ได้ไม่เหมือนผู้อื่น และกลายเป็นคนที่ตนไว้วางใจ

อี่เหยียนไม่สังเกตเห็นท่าทางชะงักงันไปชั่วครู่ของเหลียงเฟิง เขารู้เพียงว่า ตนกล่าวได้ถูกต้องแล้ว “นายท่านต้องการให้ข้าแสดงความอ่อนแอหรือทำเป็น เข้มแข็ง”

ทัศนคติของทั้งสองอย่างนี้แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เหลียงเฟิงจึงตั้งสติ กลับมา “แม่ทัพเพิ่นเว่ยสมควรจะรู้ถึงความแข็งแกร่งของเขตการปกครองซึ่งต่าง เจ้าต้องทำให้เขาตระหนักว่าสิ่งที่เขารู้ยังมีไม่มากพอ”

เมื่อมีสิ่งหุควงอยู่ด้วย จึงเป็นไปไม่ได้ที่สิ่งหุเชิงจะไม่รับรู้ถึงเรื่องราว ภายในของเขตการปกครองซึ่งต่าง แต่สิ่งที่ได้ยินย่อมไม่เหมือนกับสิ่งที่ได้เห็น การแสดงความแข็งแกร่งที่แท้จริงออกมาต่อหน้าสิ่งหุเชิง ย่อมทำให้เขาให้คุณค่า กับตนอย่างแท้จริง การรัดข้อกับผู้บัญชาการทหารไม่ใช่เรื่องเรียบง่าย และการ ดึงกำลังทหารจากเมืองจิ้นหยางมาใช้งานเป็นเรื่องจำเป็นจึงต้องยิ่งดำเนินการ ด้วยความระมัดระวัง

“นายท่านไม่ต้องกังวล ส่วนบรรดาแม่ทัพนายกองระดับล่างยังต้องติดต่อกันด้วยหรือไม่ ส่วนมากแล้วชาติกำเนิดของพวกเขาไม่ชัดเจนนักจึงทำให้มักจะถูก ดูเบาอยู่เสมอ แต่ยามจัดกระบวนทัพ พวกเขากลับต้องอยู่แนวหน้า” อี่เหยียน กล่าวต่อ

พวกทหารมักจะไม่ได้รับความสำคัญจากสกุลสูงศักดิ์ แม้แต่สิ่งหุเชิงเอง ก็ยังมีตระกูลหนุนหลัง จึงยังไม่ใส่ใจแม่ทัพนายกองที่มีสถานะต่ำต้อย แต่ในขณะ เดียวกัน พวกเขาที่เสี่ยงชีวิตอยู่แนวหน้ากลับมีความสำคัญไม่น้อยเลย และ อี่เหยียนเองก็เป็นป้ายโฆษณาที่ดี ทาสรับใช้ชาวหุแต่กำเนิดผู้หนึ่งสามารถได้รับความสำคัญจากเจ้าเมือง หากพวกเขามีความปรารถนา มีใจรักดี จะสามารถ ก้าวหน้าได้อย่างราบรื่นใช่หรือไม่

สิ่งนี้สำหรับคนไม่น้อยแล้วล้วนดึงดูดใจเป็นอย่างยิ่ง

ไม่คาดว่าตนยังไม่ทันสั่งการ อี่เหยียนกลับคาดเดาทุกสิ่งทุกอย่างได้หมด แล้ว มุมปากของเหลียงเฟิงแถมรอยยิ้มเล็กน้อย “หลังจากนี้เกรงว่าเจ้าจะต้อง เข้าร่วมงานเลี้ยงเป็นประจำแล้ว”

เมื่อมองไปยังรอยยิ้มบางเบา นั้น ในใจของอี่เหยียนก็เกิดความรู้สึกชื่น

เขากุมเขาเอาไว้พลางกล่าว “ไม่ว่าอย่างไรก็อาศัยอยู่รวมกันในค่ายทหาร ย่อมมีโอกาสได้สนทนากันแน่ นายท่านโปรดวางใจ ข้าจะลงมือตามโอกาส”

เรื่องนี้ง่ายตายกว่าที่ตนคิดไว้มากนัก เมื่อเห็นว่าสิ่งการเรื่องกิจธุระเรียบร้อยดีแล้ว เหลียงเฟิงจึงชะงักไป “เรื่องการจัดเตรียมมองครักษ์เป็นอย่างไรบ้าง”

เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องถามออกมาก็ได้ แต่อี้เหยียนก็ยังคงกล่าวตอบโดยละเอียด “ได้ส่งหน่วยลับไปประจำการที่ประตูและเรือนด้านหลังเรียบร้อยแล้ว ส่วนห้องหนังสือก็มีการสับเปลี่ยนคนรักษาการณ์ เรือนขุนนางด้านนอกห้องโถงหลักก็เปลี่ยนให้มีจำนวนคนที่เหมาะสม หากมีศัตรูเข้ามารุกราน ก็สามารถรักษาการณ์ได้หลายวันโดยไม่มีปัญหา”

อี้เหยียนสามารถต้านทานศัตรูได้จำนวนมาก ดังนั้นไม่ว่าศัตรูจะมากน้อยเพียงใด กลุ่มมองครักษ์ย่อมสามารถรักษาการณ์ได้สักระยะ และเมื่อกองทหารที่ประจำการอยู่ด้านนอกมาช่วยเหลือ เกรงว่าจะใช้เวลาไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง อาจกล่าวได้ว่าจวนผู้ว่าการมณฑลคือป้อมปราการอันมั่นคง

เหลียงเฟิงผงกศีรษะเบาๆ อีกครั้ง “ต้องลำบากบ้างห้วนแล้ว วันนี้มีกิจธุระมากมาย เจ้ากลับไปพักผ่อนก่อนเถอะ”

นี่หมายความว่าต้องการไล่คนแล้ว อี้เหยียนคารวะเงียบๆ แล้วจึงหมุนตัวจากไป ไม่นานนางคนก็หายไปมองไม่เห็นอีก ไม่คาดคิดว่าอีกฝ่ายจะจากไปอย่างง่ายดายเช่นนั้น เหลียงเฟิงจึงนั่งงันไปชั่วครู่ หรือว่าอี้เหยียนจะรู้สึกที่ตนสร้างกำแพงกันมากเกินไป จึงไม่อยากจะฝืนใจเขาในยามนี้ หรือว่าความปรารถนาน้อยๆ นั้นจะผ่านพ้นไปแล้ว จึงค่อยๆ มีสติรู้เหตุรู้ควมมากขึ้น

แต่ยังไม่ทันได้คิดจนกระทั่ง ประตูของห้องหนังสือก็ถูกผลักเข้ามา

“นายท่าน ไม่สบายตรงไหนหรือ” เจียงต้าผลุนผลันเข้ามา หลังจากเห็นสีหน้าของเหลียงเฟิง เขาก็ตะตะปากทีหนึ่ง “นี่คือเวลาไหนแล้ว ทำไมท่านถึงยังทำงานอยู่”

เมื่อถูกเจียงต้าคว้าข้อมือไว้ เหลียงเฟิงจึงไม่ขยับตัว ถึงแม้ฟ้าดินกว้างใหญ่ แต่ท่านหมอยิ่งใหญ่ที่สุด เขาไม่คิดจะโต้แย้ง จึงทำได้เพียงยอมให้อีกฝ่ายจับชีพจรแต่โดยดี

หลังจากจับชีพจรดูแล้ว สีหน้าของเจียงต้าจึงดีขึ้นเล็กน้อย “เคราะห์ดี

ที่ท่านแม่ทัพอีกกล่าวเตือน ตัวฉันผู้นี้ก็เช่นกัน ไม่รู้หนักเบาเลยแม้แต่น้อย นายท่านเดินทางเหน้อยล้ามาตลอดทาง แล้วจะยังสามารถฝืนทนทำงานหนัก เช่นนี้ได้อย่างไรกัน”

ไม่คิดว่าอู่เหยียนจะเป็นคนเรียกเขามา สีหน้าของเหลียงเฟิงจึงแปลกไปเล็กน้อย แต่ความกระอักกระอ่วนนั้นก็ถูกกดข่มลงไปภายในพริบตา เขายิ้มและกล่าวว่า “ข้ารู้ตัวเองดี”

เจียงต้าจ๋องมาที่เขาครั้งหนึ่ง ก่อนจะกล่าวว่า “อีกครู่หนึ่งจี้ชวาก็น่าจะมาถึงแล้ว วันนี้ควรตรวจรักษาถึงจะถูก นายท่าน กลับห้องไปพักผ่อนก่อนเถอะ” เหลียงเฟิงจึงไม่ได้อารมณ์ และลุกขึ้นยืนอย่างว่าง่าย ก่อนจะเดินออกไป

“ท่านผู้ว่าการมณฑลเชิญเข้าไปสนทนาที่จวนในวันพรุ่งนี้หรือ”

วันนี้เหลียงเฟิงเดินทางมาถึงจวนผู้ว่าการมณฑลแล้ว ซึ่งสร้างความปั่นป่วนขึ้นไม่น้อย ผู้คนต่างสนทนากันอย่างปลื้มปรีดิ์ แต่สกุลบัณฑิตและขุนนางในเมืองจิ้นหยางกลับไม่สบายขนาดนั้น

วันนี้ไม่เหมือนวันวาน ครึ่งหนึ่งของเมืองจิ้นหยางล้วนว่างเปล่า สกุลสูงศักดิ์ก็หนีไปอย่างไร้ร่องรอย ส่วนตนที่ยังเหลืออยู่เหล่านี้ส่วนมากล้วนไม่มีที่ไปที่ดินและทรัพย์สินสมบัติของตระกูลพวกเขาล้วนอยู่ในมณฑลบึงโจว หากจากไปก็คงไม่สามารถเอาตัวรอดในเขตแดนอื่นได้ และยังมีคนไม่น้อยที่มีความคิดซึ่งไม่อาจกล่าวให้ผู้อื่นฟังได้ เพียงหวังว่ากลียุคเช่นนี้จะสามารถทำให้ตระกูลของตนมีหนทางก้าวหน้า คิดจะนั่งอยู่บนบุญดูเสือกัดกัน เพื่อรอโอกาส

แต่ไม่ว่าจะเป็นคนประเภทใด เมื่อต้องเผชิญกับผู้ว่าการมณฑลคนใหม่ที่มีอำนาจขนาดนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรในสมองย่อมมีความกังวลอยู่บ้าง สำหรับคนที่แข็งแกร่งยังมีอะไรที่ต้องหวาดเกรงกัน เพียงกลัวว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะไม่เรียบร้อยและไม่สามารถคึกคักเท่าที่นั่น เมื่อเทียบกับกองทัพอันนำหवादกลัวในเมืองหลวงแล้วกองกำลังทหารส่วนตัวจะแข็งแกร่งได้สักเท่าไรกันเชียว แต่พอเห็นทหารเหล่านี้แล้ว ไม่มีใครกล้าพูดจาไร้สาระเลยสักคน เหลียงเฟิงคือผู้ว่าการมณฑล ผู้ว่าการมณฑลไม่เหมือนกับผู้อื่น สามารถครอบครองกองกำลังทหารส่วนตัวได้ และเพียงแค่อสองพันนาย จะนับว่าเป็นเรื่องใหญ่ได้อย่างไร

ในเมื่อนำทหารสองพันนายมารับตำแหน่ง เขตการปกครองซึ่งต่างจะเหลือทหารอยู่เท่าไรกัน

คำถามนี้เพียงแค่อคิดก็ทำให้คนต้องตัวสั่นด้วยความหวาดกลัวแล้ว

ในทางตรงกันข้าม ไม่ว่าผู้ว่าการมณฑลจะแข็งแกร่งเพียงใด สำหรับมณฑลบึงโจวในตอนนั้นแล้วกลับเป็นเรื่องดี นี่คือวันที่ความสิ้นหวังและความตายปลาสนาการไปจนหมด ท้องฟ้ามืดสลัวแต่ยังมีชาวบ้านที่เลื่อมใสศรัทธาจำนวนมากไม่น้อยยังคงคุกเข่าอยู่ด้านหน้าจำนวนผู้ว่าการมณฑลเพื่อขอให้อรหันต์ช่วยพร

หากข่าวนี้แพร่ออกไป ไม่นานจะมีผู้อพยพหรือแม้แต่สกุลบัณฑิตเข้ามาพึ่งพาเมืองจิ้นหยาง เมื่อเวลานั้นมาถึงสถานการณ์ในมณฑลบึงโจวย่อมเกิดการเปลี่ยนแปลง ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ เหล่าขุนนางที่ไม่แยแสและเตรียมจะแสดงอำนาจให้เหลียงจือซีได้เห็นในตอนแรกก็ไม่อาจดูเบาเขาได้อีก จำต้องใคร่ครวญอย่างระมัดระวังเพื่อเตรียมตัวสำหรับดำเนินการขั้นถัดไป

ในเมื่อขุนนางยังเป็นเช่นนี้ สำหรับแม่ทัพเองก็ไม่ต่างกัน

ดังนั้นตอนที่ลิ่งหูซึ่งได้รับเทียบเชิญจากผู้ว่าการมณฑลคนใหม่ ใจเขาก็เต้นโครมคราม ไม่แปลกใจเลยที่เหลียงจือซีจะแสดงความปรารถนาติดต่อตน แต่ใครจะไปคิดว่าความปรารถนาดีจะมาถึงเร็วเช่นนี้ เพิ่งมาถึงเมืองจิ้นหยางยังไม่ทันเชิญสกุลสูงศักดิ์อื่นใด กลับเชิญเขาไปสนทนาก่อนแล้ว ความตั้งใจนี้ชัดเจนเกินไป

“ท่านพ่อ ตอนนี้อยู่บัญชาการทหารยังเดินทางมาไม่ถึง ท่านจะเลี้ยงเทียบเชิญจากผู้ว่าการมณฑลในยามนี้ไปก่อนหรือไม่” ลิ่งหูหนิที่นั่งอยู่ด้านข้างกล่าวเสียงเบา

สมควรแล้วที่จะต้องกังวล หากมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับผู้ว่าการมณฑลย่อมทำให้ผู้บัญชาการทหารแห่งมณฑลบึงโจวคนใหม่เกิดความหวาดระแวงอย่างยากจะหลีกเลี่ยง

ลิ่งหูซึ่งไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้า “ถึงอย่างไรก็ต้องไป ท่านผู้ว่าการให้ตำแหน่งสำคัญกับหยวนจวิน หากไม่ไปอาจเกิดปัญหาขึ้นมาได้”

ลิ่งหูห่วงคือคนใต้บังคับบัญชาของผู้ว่าการมณฑลเหลียง นี่คือนิสัยที่ทุกคนล้วนรับรู้ ที่จริงแล้วสกุลลิ่งหูผูกติดกับเรือลำใหญ่ของผู้ว่าการมณฑลไปนานแล้ว การไปตามเทียบเชิญย่อมเป็นการแสดงออกที่ถูกต้อง ถึงอย่างไรเขาก็ยังมีสถานะ

ตำแหน่งอยู่ สามารถกล่าวได้ว่าเขามีตำแหน่งทางการทหารสูงส่งเสียจนผู้บัญชาการ ทั้งสองยังต้องให้เกียรติอยู่สามส่วน และหากไปพบกับผู้ว่าการมณฑลแล้ว ไม่ว่าจะเมื่อผู้บัญชาการทหารมาถึงก็อาจจะหาวิธีมาชักจูงตน หากไม่ไปพบก็จะ กลายเป็นการสร้างศัตรูไปในทันที

“หากผู้ว่าการมณฑลเหลือใจต้องการซื้อใจท่านพ่อเล่า” ลิ่งหูหนีมีอาการ กังวลเล็กน้อย

ต้องรู้ว่าผู้บัญชาการถือตราของราชสำนัก ในฐานะบุตรของโอรสสวรรค์ ‘ตราประจำตัว’ ใช้แสดงสถานะ และในยุคราชวงศ์จิ้นตราของราชสำนักนั้นมีสาม ประเภท ตราทูตสามารถสั่งทหารขุนนางลำดับต่ำกว่าสองพันตันได้ ส่วนตราสั่งทหาร สามารถสั่งทหารผู้ไม่ใช่ขุนนางได้ หากเป็นเรื่องการทหารก็สามารถใช้งานได้เสมือน ตราทูต และตราขุนนางผู้รับสนองบัญชา ถือเป็นตราอาญาสิทธิ์ที่สามารถใช้สั่งทหาร แม่ทัพนายกองที่ขัดคำสั่ง อย่างน้อยที่สุดผู้บัญชาการทหารก็ถือตราขุนนางผู้รับ สอนบัญชาเป็นตราอาญาสิทธิ์ หากใช้สิ่งนี้เป็นข้ออ้าง การจะสั่งทหารแม่ทัพ แนวนหน้าก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็น

ยังไม่กล่าวถึงลิ่งหูซึ่ง ในบั้นนั้นลูจิมิชื่อเสียงยิ่งใหญ่เพียงใด ชื่อหมาอึ่ง กล่าวว่าจะสั่งทหารก็สั่งทหารแล้ว หากเข้าไปพឹងพาผู้ว่าการมณฑลเหลือใจจนทำให้ ผู้บัญชาการทหารเกิดความเกลียดชัง แล้วจะอย่างไรดี

ลิ่งหูซึ่งยิ้มเย้นครั้งหนึ่ง “หากท่านผู้ว่าการมณฑลต้องการชักจูง ย่อมเป็นเรื่องดี การตรวจสอบและถ่วงดุล หากไม่มีการควบคุมแล้ว จะมีสมดุลงได้อย่างไร ถ้าผู้บัญชาการทหารรู้ถึงความคิดของท่านผู้ว่าการมณฑล เกรงว่าไม่อาจจะสั่งทหารข้า แต่ยังคงต้องแสดงความปรารถนาดีต่อข้า”

หากตนถูกสั่งทหาร เหลือใจจือซี้ก็ไม่ได้สูญเสียอะไร แต่เจ้าสั่งทหารแม่ทัพใหญ่ ในกำมือตน ก็จะถูกสูญเสียผู้นำทัพกลายเป็นการหักแขนของตัวเองแทน และเมื่อ ผู้อื่นเห็นสถานการณ์เช่นนี้ ย่อมไม่ยอมก้มหัวเชื่อฟังแต่โดยดีแน่นอน ในทาง ตรงกันข้าม พวกเขาจะต้องกังวลว่ามีคำสั่งทหารจะตกใส่ศีรษะของตนหรือไม่ ลิ่งไหนหนังกิ่งไหนเบา หากไม่ไถ่เขลา ย่อมต้องเข้าใจได้

ลิ่งหูหนีถึงรู้สึกตัว ก่อนพยักหน้า “เช่นนั้นงานเลี้ยงวันพรุ่งนี้ต้องขอให้ ท่านพ่อระมัดระวังให้มาก”